

и пр., а други чевръсто играеха с кърпи в ръце. По обичая раздаваха им се пари и яйца и се поливаха с вода. Често слагинята ни Иванка издебваше лазаркините, както играеха, и ги поливаше с пълен котел с вода за смях на всички ни” (Тошев 1935: 46).

В края на XIX век в Пловдив „В събота преди Връбница, на Лазаровден тръгваха лазаркините. Млади циганки, облечени в шегрени рокли и блузи, накичени с какви ли не джунджурии, с малка китка на ухото. В къщи не ги пускаха, защото бяха крадливи. Пееха и

На Връбница в Пловдив

играеха на двора. Всякога ги придружаваше някоя стара циганка, с бяла плитка, шарена забрадка, с два-три криви зъба в устата. Ходеше с младите да ги пази от „лошо око” и да събира даровете и бакшишите. А между тези млади понякога имаше чудни красавици, стройни, изящни, мургави, с големи пламтящи очи. Ако някой мъж се опитваше да щипне скрито я ръка, я буза, започваха такива клетви и кресъци, че събираха махалата. Тежко и горко на донжуана! Потъваше в земята от срам, хеля ако беше женен” (Алваджиев 2000: 137).

По време на чергарстването и след усядането (“тракийските” калайджии, кардарашите, фичерите, лингурарите) малки момичета, придружени от възрастна жена, обикалят българските къщи. Лазарките си обличат нови дрехи, не се закичват с цветя. Обикновено жената припява и подрънква с дайре:

“Тръгнала Рада на село,
на село да проси.
Мети, мети големи дворове,
ще ни дойдат кумове” (фичери).